

PARAULA I VIDA

La porta de la fe

L'11 d'octubre passat, amb la publicació de la Carta Apostòlica **La porta de la fe** («Porta fidei») el Sant Pare Benet XVI ha convocat tota l'Església Catòlica a celebrar un **Any de la fe**, des de l'11 d'octubre de l'any vinent —50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II— fins al 24 de novembre del 2013, solemnitat de Jesucrist Rei de l'Univers.

El Sant Pare constata que «els continguts essencials que des de fa segles constitueixen el patrimoni de tots els creients tenen necessitat d'ésser confirmats, compresos i aprofundits de manera sempre nova, amb la finalitat de donar un testimoni coherent en

condicions històriques diferents de les del passat» (n. 4), i és per això que cal «un compromís eclesial més convençut en favor d'una **nova evangelització** per redescobrir la joia de creure i tornar a trobar l'entusiasme de comunicar la fe» (n. 7).

El Servent de Déu Pau VI, el 1967, poc després d'haver-se acabat el Concili, ja tingué una iniciativa semblant. Ara, a mig segle de l'inici d'aquell gran esdeveniment eclesial,

Benet XVI està convençut que l'acolliment correcte del missatge conciliar pot ser «una gran força per a la renovació sempre necessària de l'Església» (n. 5). Perquè l'Església, tot i ser santa en ella mateixa, ens abraça tots nosaltres amb el nostre pecat, i per tant està necessitada de purificació. En aquest sentit, vol que l'*Any de la fe* sigui una crida renovada a convertir-nos al Senyor i al seu Evangelí, a fi que «la fe que actua per l'amor» (Ga 5,6) esdevingui «un nou criteri de pensament i d'acció que canvia tota la vida de l'home» (n. 6).

En aquest inici del tercer mil·lenni, quan el món es transforma tan ràpidament, l'*Any de la fe* ens convidarà a intensificar la nostra reflexió sobre la fe, per tal que la «nostra adhesió a l'Evangelí sigui més conscient i vigorosa» (n. 8), i així puguem ser més capaços de transmetre'l eficaçment a les generacions futures amb un testimoni més creïble.

No es tracta només d'entendre millor els continguts de la fe cristiana, sinó sobretot d'aprofundir la nostra experiència de fe com obertura confiada a Déu, que ens crida a la comunió amb Ell i, en Ell, entre nosaltres. El nostre creure com a cristians és sempre un acte personal, però alhora és sempre un creure en l'Església i amb l'Església, que és per a nosaltres la primera i fonamental «porta de la fe» que ens revela Crist i ens introdueix en el Misteri de Déu.

Agraïm el do de la fe que ens fou infós amb el Baptisme, per pura gràcia divina. I preparem ja des d'ara aquest *Any de la fe* perquè sigui per a tots nosaltres un estímul a fixar millor la mirada en Jesús, «el capdavanter de la fe i el qui la porta a plenitud» (He 12,2) i a creure confiadament en Ell per la gràcia de l'Esperit Sant que ens el revela. Demanem també a Déu que, amb una fe enrobustida i plena d'obres de caritat, ens ajudi a viure amb més generositat i profunditat com a cristians, cadascun segons el propi estat de vida i la vocació rebuda, i donant testimoni amb alegria i acció de gràcies.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

En els 25 anys de l'esperit d'Assís

► Aquesta foto, que ja és històrica, correspon a la primera Trobada Interreligiosa de Pregària per la Pau, convocada a Assís el 27 d'octubre de 1986 pel beat Joan Pau II, que reuní els germans cristians de les diverses confessions i representants de les principals tradicions religioses del món. Benet XVI ha volgut commemorar aquestes noces de plata de la iniciativa de Joan Pau II, i el passat 27 d'octubre convocà una nova trobada a Assís, a la qual també es va convidar, a més de les confessions cristianes i les grans religions, «algunes personalitats del món de la cultura i de la ciència que, encara que no es professen religioses, se senten en el camí de la recerca de la veritat i són conscients de la comuna responsabilitat per la causa de la justícia i la pau en el nostre món», com diu la nota feta pública pel Vaticà.

GLOSSA

La bona llavor ha estat sembrada

Un matrimoni procurà educar els seus fills cristianament. Tingueren cura d'iniciar-los en la pregària perseverant i en l'exercici de la caritat, de portar-los a la catequesi parroquial en la qual la mare era catequista, de participar setmanalment, tota la família, en l'eucaristia dominical, de testimoniar amb la vida el que els ensenyaven... i els fills s'anaren fent grans. Ara, passats els anys, aquest matrimoni contempla amb cert desencís i dolor com algun dels fills ha abandonat la pràctica religiosa. Aquests pares, en certs moments, es pregunten què han fet malament, què ha provocat la situació actual. Els fills són bones persones, preocupats pels altres i pel bé comú. Un fill s'ha casat i ja té una filla. La seva esposa es mou entre l'agnosticisme i la increença, per bé que és molt respectuosa amb la pràctica religiosa dels seus sogres i d'alguns dels cunyats. Quan aquesta jove parella visqué el naixement d'una filla, la primera vegada que agafaren el cotxe amb la nounada, un cop asseguts i a punt de posar-lo en marxa, la mare nova li digué a l'espòs: «Abans de res, per què no fas aquella pregària que els teus pares i els teus germans resàveu sempre al cotxe?» El fet sorprengué i suscità la reflexió dels avis, que darrenament es qüestionaven sobre la bon-

dat de l'educació religiosa donada als seus fills.

Molts pares han viscut o viuen situacions semblants a la descrita. No s'han de sentir culpables. Una multitud de factors incideixen o han incidit en els seus fills. Els han procurat una educació cristiana, ajudant-los a créixer en la fe mitjançant el testimoniatge de les pròpies vides. Els han iniciat en la pràctica de les virtuts que neixen de l'Evangelí, ajudant els seus fills a practicar el bé. La llar familiar ha estat espai de tendresa, de compassió, de respecte, de servei, de fidelitat. La bona llavor ha estat sembrada. Cal regar-la amb confiança!

Convé tenir ben present, també, que mai sabem de què i de qui se serveix l'Esperit Sant per arribar a les persones i de com ho fa. Tenim el convenciment que Déu convida mogut pel seu gran amor. La pràctica senzilla i continuada de les virtuts familiars pot actuar fins i tot sobre la persona que dubta o no creu, i fer que s'obri a la gràcia de la conversió, sobretot si té confiança en el testimoni rebut. Resta preguntar perquè arribi la resposta personal i lliure a la iniciativa de Déu, que es manifesta i no oblidar «que a Déu res no li és impossible» (Lc 1,37).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

He passat certament en aquests vint-i-cinc anys tribulacions exteriors, però cap tan forta que no me n'hagi revingut amb ganància. He passat moltes inquietuds, moltes angúnies, espants, contrarietats, mortificacions, perills, trastorns i penes; però tot això tan proporcionat a la meua feblesa que al punt que el meu cos o el meu esperit s'anaven a rompre, el pes m'ha sigut tret de sobre, una meravellosa elasticitat de la meua naturalesa m'ha redreçat sense que sabés com podia ésser.

(Notes autobiogràfiques, 10-10-1910)

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en treurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

► Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra / dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor / seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensaran que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà.

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havia confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havia confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no heu sembrat i aplegar on no heu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no heu sembrat i aplegar on no heu escampat? Doncs, haves de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no en tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruir de dents.»

► Lectura del libro de los Proverbios (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Una mujer hacendosa, ¿quién la hallará? Vale mucho más que las perlas. Su marido se fía de ella, y no le faltan riquezas. Le trae ganancias y no pérdidas todos los días de su vida. Adquiere lana y lino, los trabaja con la destreza de sus manos.

Extiende la mano hacia el huso, y sostiene con la palma de rueca. Abre sus manos al necesitado y extiende el brazo al pobre. Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura, la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en la plaza.

► Salmo responsorial (127)

R. *Dichoso el que teme al Señor.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Esta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

El judici final. Pintura del beat Fra Angèlic. Museu estatal, Berlín

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,1-6)

En lo referente al tiempo y las circunstancias no necesitáis, hermanos, que os escriba. Sabéis perfectamente que el día del Señor llegará como un ladrón en la noche. Cuando estén diciendo: «Paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, para que ese día no os sorprenda como un ladrón, porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no lo sois de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no durmamos como los demás, sino estemos vigilantes y despejados.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus empleados y los dejó encargados de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos de plata, a otro dos, a otro uno; a cada cual según su capacidad; luego se marchó.

Al cabo de mucho tiempo volvió el señor de aquellos empleados y se puso a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Finalmente, se acercó el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces; tuve miedo y fui a esconder mi talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo.» El señor le respondió: «Eres un empleado negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádselo al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobraré, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese empleado inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes.»

COMENTARI

Compromís

millor. La vida i la història humana són encara molt lluny dels ideals de l'Evangelí. La societat actual no la podem acceptar amb resignació i encara menys amb satisfacció tal com és, tan plena d'injustícies, de maldat i de limitacions. El cristià s'ha de sentir cridat a l'acció. Déu ha posat en les nostres mans molts recursos que hem de fer produir i hem d'usar al servei dels altres.

Que el món arribi a ser just i fraternal pot semblar un objectiu inassolible, però depèn en bona part de nosaltres. Està en les nostres mans, perquè Déu confia en nosaltres. És veritat que potser no ens en sortirem, o que potser no sabrem ni tan sols per on començar. I malgrat tot, cal

intentar-ho amb totes les forces. Cadascú amb les seves possibilitats, grans o petites, però sense dimitir de la responsabilitat pròpia.

D'altra banda, sabem que no serem jutjats pels resultats, sinó per la decisió i la dedicació que hi posem. Allò que resulta inacceptable és restar aturat, no fer cap esforç per intentar-ho. Val més assumir el risc d'equivocar-se que no pas restar immobilitzats per la por al fracàs.

Som enviats a sembrar més que no pas a recollir. Si ningú no sembla, mai no hi haurà collita. Déu ens judicarà pel que hem sembrat, no pas pel que hem recollit.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Ma 1,11-16.43-45.57-60.65-67 / SI 118 / Lc 18,35-43 ■ **dimarts:** 2Ma 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10 ■ **dimecres:** 2Ma 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19,11-28 □ **dijous:** 1Ma 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44 ■ **divendres** (□ Barcelona): 1Ma 4,36-37.52-59 / 1Cr 29,10-12 / Lc 19,45-48 ■ **dissabte:** 1Ma 6, 1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40 □ **diu-menge** vinent, Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.): Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1Co 15, 20-26.28 / Mt 25,31-46.

És ben coneguda la frase segons la qual la religió és l'opi del poble. Hi ha qui està convençut que en concret el cristianisme ha contribuït a fomentar una mentalitat conservadora, que ha afavorit el manteniment de l'ordre establert i que és un obstacle per al progrés de la humanitat.

Els creients són vistos (i de vegades ells mateixos es consideren així) com a contraris als canvis i a les innovacions, ja siguin polítics, socials, científics o de qual-sevol altra mena.

I tanmateix, el missatge evangèlic conté una forta càrrega de canvi i de novetat. L'ensenyament de Jesús comporta una invitació decidida a treballar per un món

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

4. Santifica el teu nom

Es pot abusar del nom de Déu, podem embrutar Déu mateix. El nom de Déu es pot fer servir de mitjà per aconseguir els nostres propòsits particulars, i d'aquesta manera podem desfigurar la imatge de Déu. Com més ell es dona a les nostres mans, més podem eclipsar la seva llum; com més a prop nostre ell es posa, més el nostre abús el pot deformar fins a l'extrem que ja no sigui reconeixedor.

Martin Buber va dir un dia que, a la vista de tots els abusos infames comesos en el nom de Déu, l'home ja hauria d'haver perdut el valor d'invocar-lo. Però ja no parlar més d'ell seria rebutjar clarament l'amor que ens ofereix. Només amb la més gran veneració, diu Buber, podríem recollir els fragments del seu nom profanat i intentar així purificar-lo. Nosaltres sols no ho podem fer, això. Només podem pregar que ell mateix

no deixi que s'apagui la llum del seu nom en aquest món.

I aquesta petició que sigui ell mateix que es faci càrrec de santificar el seu nom, que ell mateix defensi, a favor nostre, la possibilitat d'invocar-lo i que ell mateix, sempre de nou, sobresurti de les desfiguracions que li hem causat, aquesta petició és també per a nosaltres un gran examen de consciència: com tracto jo mateix el sant nom de Déu?

Em presento temorós davant el misteri de la bardissa ardent, davant la seva incomprendible proximitat, encara més, davant la seva presència en l'eucaristia, que realment és posar-se a les nostres mans? Vetllor per evitar que la santa companyia de Déu amb nosaltres no s'abaixi en el llot, sinó que ens alci a la seva santedat i puresa?

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EDUCAR

El respeto al espacio público

No sé si existen estadísticas sobre cuáles son los países que respetan más y los que respetan menos los espacios públicos; pero, si existen, apuesto a que España se lleva el premio al menos respetuoso.

No. No nos han educado en el aprecio a los bienes materiales públicos, a los bienes que son de todos. («Lo de los demás no me importa, ¡pero lo mío que no me lo toquen!, ¿eh?», pensamos de manera egoísta). No he visto ningún país que desprecie más el mobiliario urbano (bancos, contenedores o señales de tráfico), los espacios públicos (calles, plazas) o al vecino de al lado.

Los periódicos, en sus secciones de cartas de los lectores o al director, están plagados de ciudadanos que se quejan de que no pueden dormir por las noches debido a los saraos que se organizan bajo sus ventanas, al ruido... Estamos sometidos, en nuestras ciudades (y cada vez más en el otrora silencioso ámbito rural) a un incondicional culto al ruido. Al ruido porque sí, porque me sale de las narices...

El amigo Salvador Cardús, actual decano de la Facultad de Ciencias Políticas y Sociología de la UAB, en respuesta a una carta de un lector, escribía esto: «Hasta hace pocos años se nos educaba para el silencio. Por un lado, porque el mundo era menos ruidoso; por el otro, porque había espacios y actividades que exigían silencio, como ciertas prácticas religiosas. Ahora, el espacio público, pero también el doméstico, está lleno de ruidos y es difícil aislarse. La educación del silencio, pero también de disfrute de la soledad, creo que son urgentes para favorecer, paradójicamente, la capacidad para el diálogo y la convivencia, que exigen saber callar y estar solo para saber escuchar y no molestar a todas horas.»

Dr. Paulino Castells
(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

Tintín y los valores

Tintín (el muchacho de pelo rubio con un tupé en lo alto de la frente y acompañado de su fiel perro) fue el protagonista de una serie de aventuras, escrita por el belga Georges Remi, con el seudónimo de Hergé, editadas en todo el mundo y ahora llevadas al cine por su amigo el cineasta Steven Spielberg y Peter Jackson.

Remi dijo que todo se lo debía a que fue *scout* católico y que toda su vida fue fiel a la Iglesia. Transmitió, por regla general, unos valores humanos y cristianos en sus dibujos y textos, de acuerdo con el espíritu de la *promesa scout*: «Siempre a punto para hacer un servicio». Es la actitud de Tintín de correr siempre, que significa:

- «Estar dispuesto para ir hacia algún lugar,
- cumplir una misión,
- intentar ayudar al necesitado,
- animar al fracasado,
- consolar a quien llora,
- levantar al caído,
- sacar a una persona de un apuro,
- aliviar un sufrimiento,
- salvar a alguien de una trampa o de un fracaso,
- ser y actuar siempre en positivo.»

J. M. Alimbau
(*Ánimo*, Col. «Ayuda Personal», Ed. Claret 2011)

SANTORAL

13. ✠ Diumenge XXXIII de durant l'any. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. vi); sant Dídac (Diego) d'Alcalá, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, religiós jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. Dilluns. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prevere jesuïta; santa Veneranda, verge.

15. Dimarts. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. xii), noble, patró d'Àustria.

16. Dimecres. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongría; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. Dijous. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. iii); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. Divendres. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. Dissabte. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

ENTREVISTA

FRANCESC TORRALBA

Amor: anhel i donació

La lliçó inaugural del curs 2011-2012 de les facultats eclesiàstiques de Catalunya ha anat a càrrec del Dr. Francesc Torralba, teòleg i filòsof, i director de la Càtedra Ethos de la URL, l'objectiu de la qual és explorar la filosofia de l'amor latent en *Kjerligheds Gjerninger* (*Les obres de l'amor*, 1847) del filòsof danès Søren Kierkegaard (1813-1855). El Dr. Torralba desenvolupa en el seu treball el significat en la filosofia de Kierkegaard de la paraula amor, que tal com el concep «és, essencialment, entrega».

Quina particularitat té la paraula amor a Kierkegaard?

La paraula amor en la filosofia de Kierkegaard té, essencialment, dos significats: és anhel i és donació. Evoca un desig (*eros*) sempre obert, que mai no arriba al seu objecte, que sempre és en camí i que res no pot sadollar la seva set. Denota, alhora, la donació (*agape*), el buidament d'un mateix, la capacitat de donar-se gratuïtament a l'altre, a fons perdut, sense esperar res. L'amor és, segons ell, una capacitat inherent a tot ésser humà que requereix una pedagogia, però és l'únic que fa valuosa l'existència en aquest món. Sense estimar, la vida no té sentit.

Com relaciona amor i perdó?

El perdó és, tal com diu Kierkegaard, una obra de l'amor, un fruit tangible d'aquesta força intangible que recorre l'ésser humà. Solament qui perdona és capaç d'estimar, de reconstruir de nou el vincle, de superar el sofriment de l'ofensa i fer possible la reconciliació amb l'altre. El perdó és un signe d'humilitat i és un tipus de donació, perquè consisteix a donar a l'altre la possibilitat de recomençar de nou, de no ser esclaus del passat, que el present no sigui una prolongació de la memòria ferida. És l'antídot del ressentiment.

Com és possible que un llibre que té més de 150 anys sigui tan actual avui?

Els llibres clàssics són precisament clàssics perquè superen la prova del temps i allò que tracten val per a tot home i per a tota dona indistintament de l'època en què visqui i de la religió que professi. Kierkegaard és immortal, però també ho és Plató i el beat Ramon Llull. Tots ells són llums en la nit, il·luminen el més profund de l'ànima humana. Els clàssics no són esclaus de la moda, ni dels vaivens de la història. Resten quiets i sempre podem acudir-hi per comprendre'ns millor a nosaltres mateixos. Kierkegaard és un vertader explorador de l'ànima humana.

Òscar Bardají i Martín

Confirmacions a Tremp

Trenta-dos joves i set adults de la Parròquia de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp i dels pobles veïns van rebre el Sagrament de la Confirmació per part de l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, el 16 d'octubre passat. L'Arquebisbe va encoratjar els confirmands a viure amb radicalitat el que proposa l'Evangeli: «Retornar a Déu el que és de Déu». Va proposar valorar la fe que ens uneix a Déu i «crea una unió indestructible per la filiació divina que dóna el baptisme i la confirmació, un caràcter per sempre de la irrevocabilitat de l'amor de Déu». Acompanyaven a l'Arquebisbe, el Vicari general Mn. Josep M. Mauri i l'Arxiprest Mn. Antoni Mateo.

Confirmacions a la Val d'Aran

L'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, va administrar el sagrament de la Confirmació a 40 adolescents i a 5 adults al Santuari de Santa Maria de Mijaran (Val d'Aran) durant la celebració de l'Eucaristia que va presidir el passat 15 d'octubre. L'Arquebisbe en la seva homília va voler reflexionar sobre la distinció dels àmbits polític i religiós, i sobre la necessitat de fer que l'amor al Pare del cel configuri realment el viure cristià i el testimoniatge que es vol aportar als altres. Hi assistiren els preveres de la Vall d'Aran, Mn. Pere Balagué, Arxiprest, Mn. Lluís Eduard Salinas i Mn. Josep Amiel, i Mn. Josep M. Mauri, Vicari General. L'acte va comptar amb una gran assistència de fidels, i també hi eren presents el Síndic i altres autoritats.

Celebració del Consell Pastoral Diocesà

El Consell Pastoral Diocesà va celebrar el passat 15 d'octubre, a la Casa del Bisbat, la seva XXI reunió ordinària, sota la presidència de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons Joan-Enric Vives.

Els principals temes tractats van ser: la celebració i els fruits de la beatificació d'Anna Maria Janer el passat dissabte 8 d'octubre, la pastoral juvenil a la diòcesi després de la Jornada Mundial de la Joventut, l'atenció pastoral als pobles petits, el projecte d'una «Escola diocesana de formació permanent», la cloenda del Mil·lenari de Sant Ermengol els dies 4 i 5 de novembre, la presentació de les noves publicacions en àmbit catequètic i el calendari d'activitats fins a final d'any.

Durant la sobretaula del dinar de germanor que va tenir lloc al Seminari Diocesà de La Seu, els membres del Consell Pastoral van continuar el diàleg amb l'Arquebisbe sobre alguns dels temes tractats.

Solemnitat de la Dedicació de la Catedral de Santa Maria d'Urgell

La celebració de l'Eucaristia a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, en ocasió de la solemnitat de la seva dedicació l'any 1040 pel Bisbe d'Urgell Eribau, va ser presidida el 23 d'octubre per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. Estava acompanyat del Capítol Catedralici d'Urgell, presidit pel Degà Mn. Xavier Parés.

Mons. Vives posà l'accent en el fet que «som els cristians, pedres vives de l'Església, els qui construïm l'Església viva de Jesucrist, cridada a donar testimoniatge del seu Senyor al llarg dels segles» i que, per això, hem d'esforçar-nos a viure coherentment segons l'Evangeli, a imitació dels sants. En aquest sentit, recordà els tres sants que aquell mateix dia havien estat canonitzats a Roma pel Papa Benet XVI: Guiu Maria Conforti, Lluís Guanella i Bonifàcia Rodríguez, fundadora a Salamanca de la Congregació de les Serventes de Sant Josep, juntament amb el jesuïta gironí Francesc Xavier Butinyà en procés de canonització.

També recordà en aquest diumenge els missioners fills del Bisbat que prediquen arreu del món, en ocasió del diumenge de la propagació de la fe, «ja que la fe cal anunciar-la i compartir-la amb les Esglésies joves del tercer món, però en aquests moments encara més, amb els cristians refredats o que han deixat de banda l'amor de Déu».

Visita de comiat del president del Consell Superior de la Justícia

El President del Consell Superior de la Justícia d'Andorra, Lluís Montanya Tarrés, va visitar el 13 d'octubre l'Arquebisbe i Copríncep d'Andorra, Joan-Enric Vives, al Palau Episcopal. Era el seu comiat oficial abans de finalitzar el seu mandat de sis anys al capdavant de la màxima institució de l'organització judicial al Principat. Mons. Vives li agrà la seva valuosa dedicació com a President de la Institució i li va expressar els millors desitjos en la nova etapa professional i personal.

Visita del Raonador del ciutadà

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va rebre el nou Raonador del ciutadà del Principat d'Andorra, Josep Rodríguez Gutiérrez, després que el 6 de setembre passat jurés el càrrec al Consell General. La trobada va tenir lloc el 13 d'octubre passat al Palau Episcopal. Rodríguez, que anava acompanyat de la Secretària General de la Institució que representa, Rosa Sarabia, va comentar extensament amb el Copríncep els principals aspectes de la seva nova responsabilitat, així com algunes de les qüestions que té plantejades actualment l'oficina del Raonador.

LA PLETA

L'Arquebisbe present en les primeres Jornades del Col·legi de Doctors i Llicenciats

Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, va presidir la inauguració i la cloenda de les primeres jornades de formació del professorat del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i Ciències de Catalunya, que es va dur a terme entre la sala Sant Domènec de La Seu d'Urgell i les instal·lacions de la Universitat d'Andorra, a Sant Julià de Lòria.

La inauguració de les jornades va comptar el dia 20 d'octubre amb la Ministra d'Educació i Joventut del Govern d'Andorra, la Consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, l'Alcalde de La Seu d'Urgell, la Degana del Col·legi de Doctors i el Director General de la Caixa d'Enginyers. Tots ells van coincidir a destacar que, tal com indica el lema de les jornades, «Un professorat de qualitat, factor clau per a l'educació», un professorat de qualitat i ben preparat, no tan sols en les habilitats

Inauguració de les jornades (Foto: «Gd'A»)

pròpies de la professió docent, sinó també en els coneixements bàsics de la societat actual, és un factor indispensable per assolir una educació d'alt nivell que garanteixi tant la formació integral (en coneixements i en valors), com el progrés col·lec-

tiu de la nostra societat. A la cloenda, Mons. Vives va apuntar que «no som il·lusos, però som il·lusonats, i per tant, jo també crec que hem de compartir-la aquesta il·lusió que aquí hem pogut viure. Normalment, a vegades, els que reflexionen en el món educatiu troben molts companys desanimats. Vull dir-vos que cal que ens en convencem d'això. Tenim il·lusió, hi ha futur i ens necessiten els nostres alumnes, els nens que estan estrenant la vida. (...) I això ens fa una immensa il·lusió, i no l'hem de perdre. Crec que això no pot ser només un emotivisme. Ha d'estar basat en aquest treball rigorós que mostreu.»

Aquesta és la primera edició d'aquestes jornades de tardor, que, a més de comptar amb un grup de ponents de gran nivell, persegueixen sobretot fomentar el debat entre els diferents sectors implicats en el procés educatiu per cercar vies que afavoreixin la millora d'aquest procés.